

Taylor Stevens

Femeia-cameleon

Traducere din engleză de
Lidia Grădinaru

Capitolul 1

Ankara, Turcia

Vanessa Michael Munroe inspiră încet și regulat, concentrată complet asupra bordurii străzii de vizavi.

Cronometrase coloana de mașini din Balgat până la marginile Pieței Kizilay, iar acum stătea nemișcată, uitându-se dintr-un întrând umbrat cum grupul-țintă ieșea din vehicule și cobora o scară lată, cu câteva trepte.

Clădirile de sticlă multietajate reflectau luminile de neon pe străzile largi, încă însuflețite de traficul pietonal de sfârșit de seară. Trupuri în trecere o atingeau, fără să aibă habar de prezența ei sau de faptul că ochii ei urmăreau mișcarea în întuneric.

Se uită la ceas.

Un Mercedes opri la un semafor de peste drum, și ea își îndreptă spatele când silueta solitară ieși de pe bancheta din spate. El se duse degajat spre intrare, iar când dispăru din vedere, ea îl urmă pe scară în Anatolia: cel mai intim dintre toate cluburile, sanctuarul Ankarei, unde cei bogați și cei puternici îngroșau laolaltă blocajele din traficul democrației.

La ușă, flutură cartea de vizită pe care reușise să o capete după două săptămâni de uns roțițe și de întâlniri clandestine.

Drept răspuns, ușierul dădu din cap și spuse:

— Domnule.

Munroe dădu și ea din cap, îi strecură în mână un sul de bancnote și intră în hărmălaia de muzică și fum. Depăși stupul de separeuri izolate, trecu pe lângă barul cu al lui șir pe jumătate plin de taburete, o luă pe coridorul care ducea la toalete și, în sfârșit, intră pe ușa rezervată numai personalului.

Interiorul nu era mult mai spațios ca o debara, și aici își lepădă costumul Armani, pantofii italienești și accesoriile de bărbat. Păcat că persoana de contact la care avea acces o cunoștea drept bărbat, când tocmai în noaptea asta trebuia să fie sută la sută femeie. De la piept trase în jos ceea ce era o rochie mulată și își strecură picioarele în sandalele subțiri pe care le scoase din căptușeala hainei. Din buzunarul de la costum scoase o minigheară și apoi, verificând dacă holul era pustiu, intră în toaletă pentru a termina transformarea cu machiaj și coafură.

Când reveni în camera principală, escortele coloanei de mașini stăteau în picioare ca niște balize cu autoghidare și, cu pași lungi și apatici, ea porni în direcția lor. Timpul își slăbi ritmul. Patru secunde. Patru secunde de contact vizual direct cu ținta și apoi un zâmbet subtil în timp ce își întoarse privirea și trecu mai departe.

Se instalează în capătul barului, singură, cu fața întoarsă într-o parte, cu corpul răsucit spre el. Comandă o băutură. Și, jucându-se cu sfială prefăcută cu medalionul de la gât, așteaptă.

Acest ultim pas și misiunea avea să fie încheiată.

Estimase zece minute, dar invitația de a se alătura grupului veni în trei. Bodyguardul care aduse mesajul o escortă până la masă, iar acolo, după doar o foarte scurtă rundă de prezentări, zâmbete sfioase și priviri furișe, intră în rolul serii — căutând, vânând, tatonând, totul sub masca unui joc de pipiță.

Șarada ținu până dimineață devreme, când, după ce obținuse ce voia, invocă extenuarea și ceru voie să plece.

Ținta o urmă în stradă și, la lumina becurilor cu neon, se oferă să o ducă acasă cu mașina, ofertă pe care ea o refuză cu un zâmbet.

El ceru să i se aducă mașina și, când ea făcuse deja câțiva pași, veni după ea și o apucă de braț.

Ea dădu să-și elibereze brațul. Strânsoarea lui spori și ea inspiră adânc, reușind să-și impună un calm de fațadă. Vederea i se făcu gri. Își mută ochii de la fața lui la venele de pe gâtul lui, atât de ușor de tăiat, la beregata lui, atât de ușor de zdrobit, și iarăși înapoi. Cu sângele pulsându-i în urechi, își înfrână dorința de a-l ucide.

Contrar instinctului, își păstră zâmbetul și spuse suav:

— Să mai bem un pahar.

Mercedesul trase la bordură. Ținta deschise portiera din spate și, până ce șoferul să apuce să iasă, o împinse pe Munroe pe bancheta din spate. Urcă după ea și trânti portiera. Îi ordonă șoferului să pornească, iar apoi, cu un gest repezit, arătă spre minibar.

— Ia și bea, spuse el.

Cu un zâmbet ușuratic, ea se uită peste umăr, văzând totul, dar nevăzând nimic. Era un zâmbet al morții și al nimicirii, o mască ce ascundea focul setei de sânge care îi curgea acum prin vine. Se strădui să rămână lucidă. Se

concentră. Înfrânându-și dorința, întinse o mână după sticla de Jack, cu cealaltă luă gheara și spuse:

— Bea cu mine.

Reacționând la calmul ei și la promisiunea nerostită că o să fie sex, el se relaxă și luă paharul oferit. Ea își înmuie degetele în băutura și apoi le lipi de buzele lui. Repetă gestul jucăuș, împingând Rohypnolul în organismul lui până când paharul se goli și apoi îl duse cu vorba până când drogul își făcu efectul. Îi spuse șoferului să-l ducă acasă și, fără împotrivire, coborî din mașină.

În răcoarea de dinaintea zorilor inspiră adânc pentru a-și limpezi capul. Apoi o luă din loc, neștiind cât era ceasul, dându-și seama doar că cerul se lumina și, în cele din urmă, auzi chemarea la rugăciunea de dimineață, ce se răspândea din minarete peste oraș.

Se luminase bine când ajunse la apartamentul care îi servea drept casă în ultimele nouă luni.

Înăuntru era întuneric, jaluzelele erau trase și aprinse lumina. Un bec slab atârna din tavan, dând la iveală un apartament cu o singură cameră, cu mai mult spațiu pe podea alocat stivelor de cărți, bibliorafturilor și calculatoarelor cu cablurile și accesoriile inerente decât biroului sau canapelei extensibile. În afară de astea, locul era pustiu.

Își scoase medalionul de la gât și se opri, atenția fiindu-i distrasă pe moment de lumina roșie care clipea la piciorul canapelei. Apoi, cu medalionul în palme, îl răsuci și scoase din jumătățile deschise un microcard. Se așeză în fața calculatorului, strecură cardul în cititor și, în timp ce datele se descărcau, întinse mâna după robotul telefonic.

Glasul de pe înregistrare era ca șampania: Kate Breeden la amiază. „Michael, iubito, știu că încă închei socotelile și nu aștepti o vreme o altă misiune, dar am primit o solicitare neobișnuită. Sună-mă.”

Munroe se așeză pe canapea, derulă înapoi înregistrarea, își rezemă fruntea pe brațe și închise ochii. Epuizarea muncii de peste zi cântărea greu, și se întinse pe spate, cu ochii pe monitor și pe situația descărcării. Se uită la ceas. În Dallas tocmai trecuse de zece. Așteptă o clipă, apoi se îndreptă și, adunându-se pentru ce urma, ridică telefonul și formă numărul.

Efervescența din glasul de la celălalt capăt îi stârni un zâmbet și Munroe spuse:

— Tocmai am primit mesajul tău.

— Știi că mai sunt câteva luni până să cauți ceva nou de lucru, dar asta-i o excepție, spuse Kate. Clientul e Richard Burbank.

Lui Monroe numele îi suna cunoscut.

— Afaceri cu petrol în Houston?

— El e.

Oftă.

— Bine, trimite-mi prin fax documentele. Am să arunc o privire.

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Breeden spuse:

— Pentru o sută de mii de dolari, ai fi dispusă să te duci personal?

— În Ankara?

— În Houston.

Munroe nu spuse nimic. Lăsa pur și simplu liniștea momentului să o mistuie.

Breeden vorbi iar.

— Au trecut doi ani, Michael. Consideră-l un semn bun.

Vino acasă.

— Merită?

— Poți oricând să te întorci.

Munroe dădu din cap aprobator în fața spațiului gol, a inevitabilului pe care până acum reușise să-l amâne și spuse:

— Dă-mi o săptămână să termin treaba aici.

Puse receptorul în furcă, se întinse pe spate pe canapea și, acoperindu-și ochii cu brațul, inspiră lung și adânc.

Ziua de azi avea să fie lipsită de somn.

Pentru a patra oară în tot atâtea minute, Munroe se uită la ceas, apoi la lungimea cozii din față.

Ștampilele bocăneau pe pașapoarte. Bătaia neregulată năștea un ritm înnebunitor, o cadență care aplica modele pe fundalul gândurilor ei.

Mergera acasă.

Acasă. Indiferent ce trebuia să însemne *asta*.

Acasă. După doi ani de schimbat fusuri orare și țări din Lumea a Treia, de dus o viață de conflict nonstop de culturi în locuri străine și vii. Acestea fuseseră lumile pe care le simțise și înțeleșese — spre deosebire de acasă.

Cu dinții strânși, Munroe închise ochii și expiră ușurel, își lăsă capul pe spate și mai luă o gură de aer.

Încă o persoană trecu de punctul de control și coada înaintă câțiva centimetri. Mai trase o dată aer în piept, o încercare de a invoca un calm temporar, de a înlătura neliniștea care se acumulase în ultimele ore și, cu acea respirație, tumultul din capul ei spori.

Țara este pustiită de tot și prădată...

Tranzitul trecuse prin două răsărituri de soare și un apus. Ieri după-amiază corpul ei spunea 3:00, iar ceasul de pe peretele îndepărtat spunea 6:48 dimineața.

... Locuitorii sunt mâhniți și tânjesc...

Încă o privire subtilă spre ceas. Încă o respirație. Alți câțiva centimetri înainte. Șovăi în pragul panicii, ținând-o în frâu prin controlul respirației.

Acasă.

... Pământul e spurcat de locuitorii lui...

Minutele treceau, coada rămânea pe loc și concentrarea ei se îndreptă spre bărbatul din fața ofițerului de la imigrație, care se poticnea în câteva cuvinte englezești, incapabil să răspundă la întrebările elementare ce i se puneau. Înalt de un metru optzeci, cu postură perfectă și păr negru ca pana corbului, ducea o servietă diplomat și purta un trenchi maro-închis.

Alte trei minute care părură treizeci și ofițerul de la imigrație îl trimise pe Trenchi într-o cameră separată din capătul holului.

... Au încălcat legile, au rupt legământul...

Îi urmări din ochi drumul și împinse cu piciorul sacul în față.

... De aceea mănâncă blestemul țara...

Fiecare pas al lui îi amintea de groaza primei ei intrări în Statele Unite. Uși identice și o experiență identică — cât se putuse schimba în nouă ani?

... și cei ce sălășluiesc acolo suferă...

Trenchiul era acum o siluetă în spatele unei ferestre translucide. Se uită la ceas. Încă o persoană la coadă. Încă un minut.

... Desfătarea tamburinelor ia sfârșit...

Ajunse în fața gheretei, cu pașaportul și actele în mână, cu zgomotul din minte redus acum la o șoaptă mai jos de suprafață. Întrebări formale, răspunsuri formale. Ofițerul ștampilă pașaportul și i-l înapoie.

... Zgomotul celor care se bucură se termină...

Nu avea bagaj și nimic de declarat și, cu o ultimă privire spre umbra Trenciului, părăsi zona pe ușile opace, glisante, dincolo de care așteptau o mulțime de oameni. Scană fețele, întrebându-se care dintre ochii plini de speranță și privirile atente îl așteptau.

... Băuturile tari li se par amare celor care le beau...

Pe un perete îndepărtat văzu un telefon și porni spre el.

... Cetatea pustie este dărmată...

Formă numărul și apoi se postă astfel încât să poată urmări ușile opace.

... S-a dus orice desfătare, nu mai este nicio veselie în țară...

Pasagerii ieșeau sporadic, zâmbind când stabileau contactul cu cei iubiți care îi așteptau. Așa trebuia să fie când veneai acasă, nu să trimiți înainte pachete și daruri familiei înstrăinate și câtorva străini numiți prieteni, să-ți fie groază de reconectarea care în mod inevitabil trebuie să aibă loc.

Răspunse robotul telefonic al lui Kate și Munroe închise fără să lase un mesaj. Trenciul ieși pe ușile de sticlă.

... Numai pustiire a mai rămas în cetate, și porțile stau dărmate...

Era singur. Nu-l aștepta nicio iubită cu flori sau vreo față fericită — nici măcar un costum sobru care să țină o pancartă cu numele lui. Trecu la un metru și ceva de locul în care era Munroe și ochii ei îl urmăriră. Sub imboldul

momentului, își luă sacul și porni după el, rămânând aproape doar cât să nu-l piardă în mulțime.

Trenciul urcă în autobuzul-navetă de Marriott și ea îl urmă. El dădu o dată din cap în direcția ei, după care nu-i mai dădu atenție. Așa cum era îmbrăcată, era de așteptat. Părul tuns scurt, pantaloni ușori, evazați, cămașă de in care fusese cândva albă și ghete de piele cu talpă groasă: chiar și pentru cineva cu cel mai fin spirit de observație era la fel de bărbat ca el.

La hotel, Munroe se târî la recepție și se așeză la coadă. Noah Johnson. Camera 319. Un nume atât de americanesc și totuși el se căznise cu engleza rudimentară. Cunoștea accentul: francez din înalta societate a Marocului. Când în cele din urmă el termină cu cazarea, ea își reținu o cameră, apoi dădu mai multe telefoane și, într-un final, reușind să treacă de căsuța vocală a lui Kate Breeden, aranjă să se întâlnească la cină în restaurantul hotelului.

Afară, Munroe opri un taxi și, douăzeci de minute mai târziu, era într-o parcare dintr-o zonă industrială semipustie. Departe, de o parte și de alta a străzii și în ambele direcții, erau structuri de beton turtite, întreprinderile fiind despărțite între ele prin ferestre înguste și rampe de încărcare a camioanelor.

Munroe așteptă ca taxiul să plece și apoi urcă treptele care duceau la cea mai apropiată ușă. Pe plăcuța scria cu litere metalice de tipar LOGAN.

Ușa din față era încuiată. Își lipi fața de geam și, văzând că nu era lumină, bătu în el. Trecură câteva minute, din spate apără o lumină și Logan se apropie în trening, cu picioarele goale și un rânjet nătâng pe față. Descuie

ușa și o lăsa să intre, iar apoi, măsurând-o din cap până în picioare, spuse:

— Arăți ca dracu’.

Ea își aruncă sacul de marinar pe podeaua de la intrare și lăsa ușa să se închidă.

— Și eu mă bucur să te văd, spuse ea.

Mai întâi zâmbi el și răsă amândoi. El își petrecu brațele pe după umerii ei într-o îmbrățișare și apoi o ținu la o lungime de braț.

— Bine ai revenit, spuse el. Doamne, ce bine îmi pare că te văd! Cum a fost călătoria?

— Lungă și plictisitoare.

— Dacă vrei să te culci, canapeaua e disponibilă.

— Mersi, dar nu, mersi, spuse ea. Merg împotriva fusu-lui orar.

— Cafea, atunci?

El se întoarse spre bucătăria mică.

— Tocmai puneam la făcut un ibric.

— Cafeina mi-ar prinde bine. Tare și fără zahăr.

Nimic din ce putea face el să apară în bucătăria lui nu avea să se apropie de cafeaua turcească; simptomele de abținere de la cafeină aveau să urmeze îndeaproape anxietatea și diferența de fus orar. Obstacol după obstacol, toate aveau să treacă.

Partea de birouri a clădirii avea patru încăperi. Logan folosea una ca birou, alta ca sală de ședințe, iar a treia și a patra ca spațiu de locuit. În spate, depozitul avea un atelier de reparații și o zonă de depozitare. N-ar fi trebuit să locuiască în clădire, dar își plătea chiria la timp și, până acum, nimeni nu se plânsese administratorilor proprietății. Aranjamentul se făcuse pe vremea când Monroe îl cunoscuse — în acea noapte

umedă și caldă de vară din urmă cu șapte ani, când într-un bar prăpădit unde se întâlneau motocicliștii distrugerile se transformaseră în violență și ea sărise în ajutorul celor dezavantajați. Răseseră când se terminase, stând la marginea șoselei, sub cerul înnegrit, făcând cunoștință ca niște prieteni de suflet născuți sub o stea nenorocoasă.

Munroe o luă încet pe hol, urmărind un șir de rame de mărimea unui poster, care împodobeau pereții, oprindu-se o clipă în fața fiecăreia. Cele mai multe conțineau fotografii de motociclete pe o pistă de curse, Logan la cursele la care participase, instantanee din viața lui profesională.

Logan avea treizeci și trei de ani, un păr de un blond nedefinit, ochi verzi și un zâmbet inocent care îl plasa mai aproape de vârsta de douăzeci și cinci de ani. De-a lungul anilor, impresia de inocență copilărească pe care o lăsa îi atrăsese un șir de prieteni care descoperiseră pe rând realitatea unui suflet misterios și înăsprit.

Logan era pe cont propriu de la cincisprezece ani, începuse prin a-și câștiga existența lucrând cu jumătate de normă într-un atelier de reparat mașini și motociclete, deținut de tatăl celui mai bun prieten al său. Câștigase tot ce avea croindu-și metodic drum de la o zi la alta și, după aprecierea lui Munroe, era ființa cea mai apropiată de perfecțiune pe care o găsisese în cei nouă ani de când pusese prima oară piciorul pe pământ american.

Logan i se alătură în fața ultimei rame și îi întinse o cană aburindă. Ea mulțumi dând din cap și rămaseră un timp într-o tăcere confortabilă.

— Doi ani e mult, spuse el în cele din urmă. Avem multe de recuperat.